

Sygn. akt VI GC 251/17/3

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 sierpnia 2018 r.

Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Jolanta Brzęk

Protokolant: sekretarz sądowy Monika Kucharczyk

po rozpoznaniu w dniu 7 sierpnia 2018 r. w Tychach

na rozprawie

sprawy z powództwa:

T. B.

przeciwko:

(...) S.A. w W.

o zapłatę

- 1) zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powoda T. B. kwotę 1 510,00 zł (jeden tysiąc pięćset dziesięć złotych) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 11 października 2016 roku do dnia zapłaty;
- 2) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 993,00 zł (dziewięćset dziewięćdziesiąt trzy złote) tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Jolanta Brzęk

Sygn. akt VI GC 251/17

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 27 grudnia 2016 roku powód T. B. wniósł o zasądzenie od pozwanej (...) S.A. w W. kwoty 1 510 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 października 2016 r oraz kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że wskutek zdarzenia z dnia 4 października 2016 r., uległ uszkodzeniu samochód marki B. nr rej. (...). Ubezpieczycielem od odpowiedzialności cywilnej sprawcy kolizji drogowej była pozwana. Powód podniósł, że pozwana wypłaciła zaniżone odszkodowanie w wysokości 1 395,52 zł. Powód wskazał, że na podstawie umowy przelewu wierzytelność nabył prawo do odszkodowania.

W odpowiedzi na pozew pozwana (...) S.A. w W. wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwana zakwestionowała zawarte w wycenie powoda wyliczenia stwierdzając, że powód znacząco zawyżył koszt robocizny oraz użytych części. Ponadto pozwana podniosła, że poszkodowany nie przedłożył faktur dokumentujących koszt naprawy.

Sąd ustalił co następuje:

Dnia 4 października 2016 r., uległ uszkodzeniu samochód marki B. nr rej. (...) stanowiący własność poszkodowanego J. P.. Ubezpieczycielem od odpowiedzialności cywilnej sprawcy kolizji drogowej była pozwana

Dowód: akta szkody (k. 30-39. 49-68).

W dniu 24 listopada 2016 r. poszkodowany J. P. oraz (...) sp. z o.o. w P. zawarli umowę cesji wierzytelności zgodnie, z którą cedent przelał na cesjonariusza swoją wierzytelność z tytułu szkody powstałej w wyniku zdarzenia z dnia 4 października 2016 r.

Dowody: umowa cesji wierzytelności (k. 6).

W dniu 25 listopada 2016 r. (...) sp. z o.o. w P. oraz T. B. zawarli umowę cesji wierzytelności zgodnie, z którą cedent przelał na cesjonariusza swoją wierzytelność z tytułu szkody powstałej w wyniku zdarzenia z dnia 4 października 2016 r.

Dowody: umowa cesji wierzytelności (k. 7).

Pozwana wypłaciła odszkodowania tytułem szkody w pojeździe w kwocie 1.395,52 zł.

Okoliczności bezsporne.

Pojazd był naprawiany przy użyciu części oryginalnych. Poszkodowany dokonał naprawy pojazdu we własnym zakresie.

Dowód: zeznania świadka J. P. (k. 79-80).

Uzasadniony koszt naprawy pojazdu z zastosowaniem cen części zamiennych z logo producenta wynosił brutto 4.649,92 zł. Naprawa pojazdu 9-letniego częściami sygnowany logo producenta była zasadna ekonomicznie, bo część o jakość (...) nie były dostępne.

Dowód: opinia biegłego sądowego (k. 85- 98), kosztorys (k. 8-11).

Poczynione w sprawie ustalenia faktyczne oparto o dokumenty, które pod względem treści i formy nie budziły wątpliwości.

Ustalając stan faktyczny sprawy Sąd uwzględnił treść pisemnej opinii biegłego sądowego M. G. z dnia 10 stycznia 2018 r. uznając, iż wnioski opinii pozostawały rzetelne, logiczne i odpowiadały na przedstawione biegłemu zagadnienia.

Sąd przyznał atrybut wiarygodności zeznaniom świadka J. P. bowiem są one rzeczowe, logiczne i korespondujące z zebraną w sprawie dokumentacją.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo wytoczone w niniejszej sprawie przez T. B. przeciwko (...) S.A. w W. zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W niniejszym postępowaniu zastosowanie znajdują przepisy odpowiedzialności deliktowej z art. 415 k.c., do której przesłankę należą zdarzenie, z którym system prawny wiąże odpowiedzialność na określonej zasadzie, oraz szkoda i związek przyczynowy między owym zdarzeniem a szkodą. Przy ustalaniu odpowiedzialności z tytułu czynów niedozwolonych znajdują zastosowanie przepisy ogólne dotyczące związku przyczynowego, szkody i sposobów jej naprawienia (art. 361-363 k.c.).

Z kolei zgodnie z art. 436 § 1 k.c. odpowiedzialność przewidzianą w artykule 435 § 1 k.c. ponosi również samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody. Zgodnie z art. 435 § 1 k.c. prowadzący na własny rachunek przedsiębiorstwo lub zakład wprawiany w ruch za pomocą sił przyrody (pary, gazu, elektryczności, paliw płynnych itp.) ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch przedsiębiorstwa lub zakładu, chyba że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności. Przy czym zgodnie z art. 436 § 2 k.c. w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody wymienione osoby mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych. Również tylko na zasadach ogólnych osoby te są odpowiedzialne za szkody wyrządzone tym, których przewożą z grzeczności.

Zgodnie z art. 822 §1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem, których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Przy tym § 4 cytowanego przepisu przewiduje, że uprawniony do odszkodowania może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. W przedmiotowej sprawie nie było przedmiotem sporu, że doszło do zdarzenia objętego ochroną ubezpieczeniową, skutkującego obowiązkiem wypłaty przez pozwaną odszkodowania.

Zgodnie z art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych umowa ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej obejmuje odpowiedzialność cywilną podmiotu objętego obowiązkiem ubezpieczenia za szkody wyrządzone czynem niedozwolonym oraz wynikłe z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, o ile nie sprzeciwia się to ustawie lub właściwości (naturze) danego rodzaju stosunków.

Na podstawie art. 34 ust. 1 powołanej ustawy można ustalić, że z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Podobnie jak w przypadku wszystkich rodzajów ubezpieczeń OC, zakres odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń za powstałą szkodę jest uzależniony od zakresu odpowiedzialności ubezpieczonego - posiadacza lub kierującego pojazdem. Zakład ubezpieczeń zamiast niego naprawia wyrządzone szkody. Odszkodowanie ubezpieczeniowe ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem. Jego wysokość (o ile nie przekracza kwoty sumy gwarancyjnej) winna odpowiadać wysokości odszkodowania należnego od ubezpieczonego na podstawie ogólnych zasad odpowiedzialności, zgodnie z zasadą pełnego odszkodowania. Poszkodowany jest uprawniony do odszkodowania w pełni pokrywającego szkodę wyrządzoną ruchem pojazdu mechanicznego. Obejmuje ono zarówno straty, jak i korzyści, które poszkodowany mógłby osiągnąć, gdyby nie wyrządzono mu szkody. Nie ma również znaczenia, czy jest to wywołana wypadkiem pojazdu mechanicznego szkoda na osobie (uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia lub śmierć) czy też szkoda na mieniu (utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia).

Podnieść należy, że w myśl obowiązujących przepisów kodeksu cywilnego wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania (art. 509 § 1 k.c.). Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (art. 509 § 2 k.c.). Celem i skutkiem przelewu wierzytelności jest przejście na nabywcę ogółu uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki go wiązał z dłużnikiem. W takim wypadku stosunek zobowiązaniowy nie ulega zmianie, a zmienia się osoba uczestnicząca w nim po stronie wierzyciela. W razie podjęcia kroków celem wyegzekwowania należności, warunkiem otrzymania należności przez nabywcę wierzytelności jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi.

W ocenie Sądu powód w należyty sposób wykazał, iż skutecznie nabył przedmiotową wierzytelność.

Powołany w sprawie biegły sądowy stwierdził, że uzasadniony koszt naprawy pojazdu z zastosowaniem cen części zamiennych z logo producenta wyniósł 4 649,92 zł brutto. Biegły wskazał również, naprawa pojazdu 9-letniego częściami sygnowany logo producenta była zasadna ekonomicznie, bo części o jakość (...) nie były dostępne. Sąd w całości przychylił się do stanowiska biegłego. Zdaniem Sądu uzasadniony koszt naprawy uszkodzonego pojazdu wyniósł 4 649,92 zł brutto .

W zakresie zarzutu pozwanej, iż powód nie przedłożył żadnych dokumentów na okoliczność dokonania naprawy należy wskazać, że zgodnie z stanowiskiem Sądu Najwyższego roszczenie o świadczenia należne od zakładu ubezpieczeń w ramach ustawowego ubezpieczenia komunikacyjnego odpowiedzialności cywilnej (OC) z tytułu kosztów przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu pierwotnego jest wymagalne niezależnie od tego, czy naprawa została już dokonana, wysokość świadczeń obliczać należy na podstawie ustaleń co do zakresu uszkodzeń i technicznie uzasadnionych sposobów naprawy, przy przyjęciu przewidzianych kosztów niezbędnych materiałów i robocizny według cen z daty ich ustalenia. Naprawa pojazdu przed uzyskaniem świadczeń z ubezpieczenia i jej faktyczny zakres nie ma zasadniczego wpływu na powyższy sposób ustalenia ich wysokości (SN I CR 151/88). Wobec powyższego należy stwierdzić, iż szkodą poniesioną, przez poszkodowanego jest sam fakt pogorszenia stanu należącego do niego pojazdu, a wysokość szkody uzależniona jest jedynie od ekonomicznych kosztów naprawy bez względu na to czy naprawa ta w ogóle nastąpiła lub ma nastąpić. Szkodą nie jest poniesiony przez poszkodowanego wydatek na naprawę pojazdu, lecz szacunkowa wysokość tych wydatków przy czym żadne przepisy prawa nie nakładają na poszkodowanego obowiązku naprawienia uszkodzonego pojazdu. Poszkodowany może również pojazd sprzedać bez uprzedniej naprawy, co nie zmienia faktu, iż odszkodowanie winno być równe kosztom naprawy pojazdu.

Mając powyższe rozważania na uwadze Sąd w punkcie 1 sentencji wyroku orzekł zgodnie z roszczeniem pozwu, pomimo tego, że kwota odszkodowania obliczona przez powoda była inna, ale roszczeniem pozwu nie objęta w całości.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c. w zw. z art. 817 k.c. Zgodnie z art. 817 § 1 k.c. ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. Jak wynika z § 2 gdyby wyjaśnienie w powyższym terminie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela albo wysokości świadczenia okazało się niemożliwe, świadczenie powinno być spełnione w ciągu 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe. Powód domagał ustawowych odsetek za opóźnienie od dnia 11 października 2015 r. do dnia zapłaty, a żądanie to pozostawało uzasadnione w świetle powołanych przepisów.

O kosztach postępowania orzeczono w punkcie 2 wyroku na podstawie art. 98 i 99 k.p.c. zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Na łączną kwotę kosztów postępowania złożyły się kwoty: 93 złotych tytułem opłaty od pozwu, 17 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa, 900 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego ustalona zgodnie z § 2 pkt. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, co daje łączną kwotę 993 zł.

SSR Jolanta Brzęk